

VAPPI

Asiasana $\frac{3}{82}$

Asiasana 3/82 9. vsk.

SISÄLLYS

Hallituksen palsta	3
Kuka lohduttaisi myyttiä:	
mimmikabaree yo-talolla	4
Hyvän ja pahan tiedon puu	6
"Uutiset ja sää" eli oodi	
radiolle	9
Kevätuulen tuomaa	10
Pahkasika on hausempi kuin	
hallinto, mutta kyllä hallinto-	
kin on joskus eri hauskaa	15
Rohkea nuoruuteni	16
Rangaistusbanaaneja	18
Neljä ässää ja apulaisproffan	
arvoitus	21
Vappu-ekstra	24
Mitä matrikkeli kertoo	26
Ylipainoisuus	28
Osuuskunta Vastapaino	30

Toimituksen osoite:

Nekalantie 52 C 3
33800 Tampere 80

Kirjastotieteen ja informatiikan
opiskelijoiden ainejärjestö UDK
ry:n äänenkannattaja

Vuosikerta 40 mk
Irtonumero 3 mk

Painopaikka: Domus-Offset Oy
Tampere 1982

ISSN 0356-0139

**Jokaiselle jotakin —
ja paljon löydätte**
Asiasana-lehden viime vuoden
vuosikerrasta!

2570 pirteätä sivua (vastaa noin 10.000 romaanisivua) satoja jännittäviä ja kiintoisia artikkeleita, valionovelleja, parhaiden pilapiirtäjäin kaskuja, huiman jännittäviä jatkokertomuksia ym. ym. Kaikkiaan noin 4,5 kg luettavaa.

Toimitus:

Juha Hakala
Auli Kaartinen
Riitta Kärki
Elina Rauhala
Liisa Vesanto (vastaava)
Petri Vestelin
Memu Viljakainen

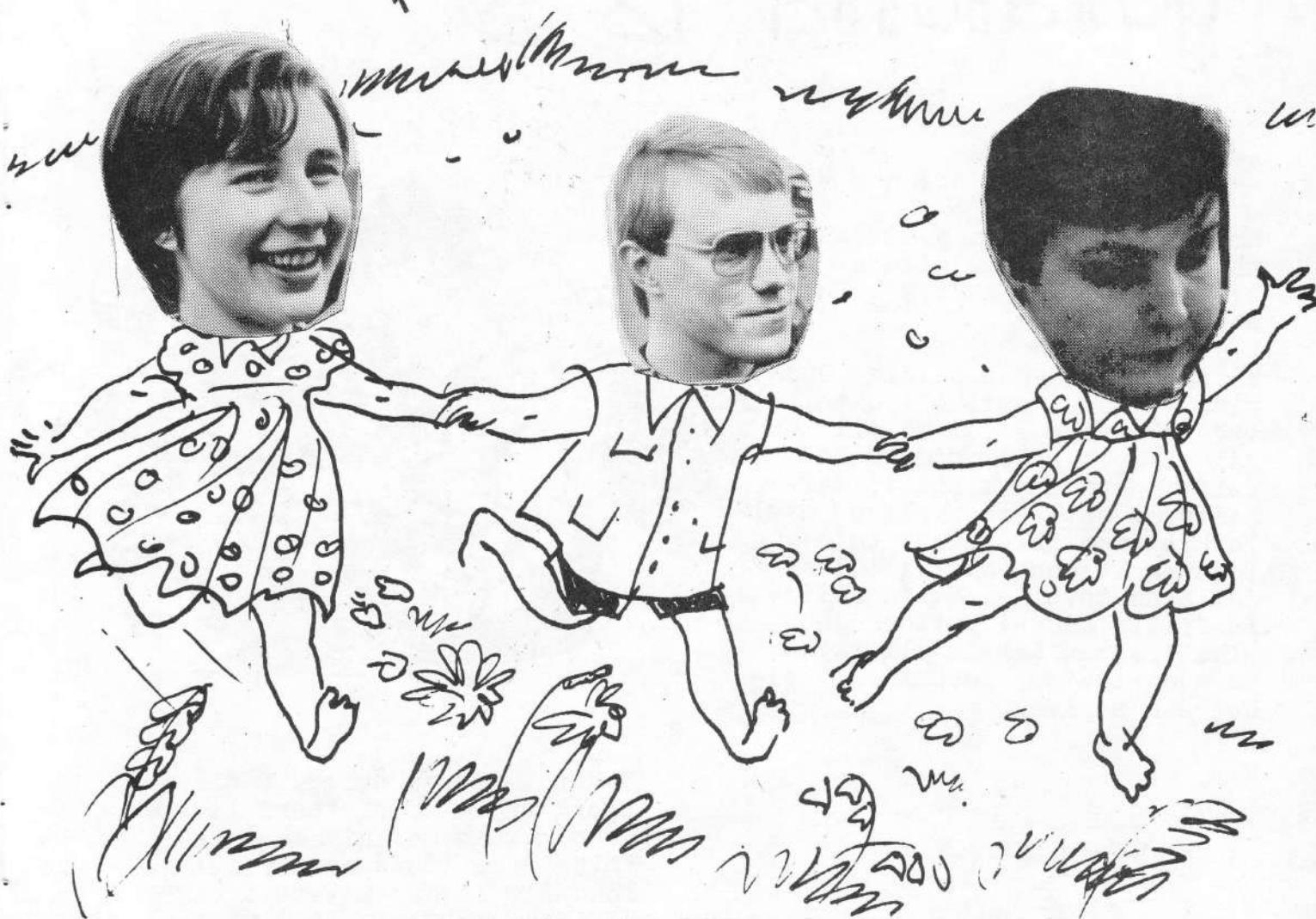
Viime viikkojen yleinen huolen- ja jutunaihe opiskelijoilla on ollut kesätyöpaikan hankkiminen. Useimmilla sellainen on jo uutтерan metsästysten jälkeen hankittunakin. Turhan monille on kuitenkin jäänyt ikävä maku suuhun kirjastotöitten hausta. Vuosi vuodelta yhä kiivaampaan tahtiin käytävä kilpailu paikoista kiristää ehkä osanottajien hermot niin kireälle, että työnantajien otteissa nähdään helposti epäoikeudenmukaisuutta. Työnhakijoiden seikkailuja kuunnellessa saa kuitenkin vaikutelman, että joissakin kirjastoissa on luvattu töitä useammille hakijoille kuin paikkoja voidaan antaa — kohtuulliseksi ajaksi. Vai onko kirjastoissakin byrokratisoituminen niin pitkällä, ettei vasen käsi tiedä mitä oikea tekee?

L.V.

MIKSI TÄTÄ LEHTEÄ JULKAISTAAN

ASIASANA on tarkoitettu koko perheen valistukseksi. Se selostaa uutisia, se kertoo monien maiden ihmisistä, se tarkastelee uskontoa ja tiedettä. Mutta se menee pitemmälle. Se tunkeutuu pinnan alle ja osoittaa ajankohtaisten tapahtumien todellisen merkityksen. Silti se pysyy poliittisesti puolueettomana eikä korota mitään rotua toisen yläpuolelle. Se auttaa myös selviytymään nykyajan ongelmista.

Hallituksen palsta

Hallitus ja Asiasana
kiimaavat kesän
kirjastolaitumille
toivottaen mansikan-
makuista kesää
kaikeille.

Ruka lohduttaisi myyttiä: mimmikabaree yotalolla 12.3

- kielletty from nöf nöf -

Motto: sitä ei voi ylittää, sitä ei voi alittaa, sitä ei voi kiertää. Siispä täytyy kulkea sen läpi.

Yotalo oli täynnä naisia. Nuoria, vanhoja, opiskelijoita, työssäkäyviä. Ja silti yli 200 jäi ulkopuolelle. Mimmikabareita tarvitaan lisää!!! Järjestysmiehet seisoskelivat ovela happaman näköisinä, kuin tuntien itsensä ahdistetuiksi jollakin tavalla. Mutta salissa fiilis kohosi kattoon jo alkuillasta. Lattia oli täynnä tanssijoita, musakin oli aiheeseen sopivaa.

"En käsitä mitään,
mutta luotan teihin",

"Päätoimiseksi naiseksi älä rupea!" Tyylikäs sihteeri lausuu vetoomuksen meikkiensä takaa. "Minä vaan tiskaan astioita ja luudalla lakaisen lattioita." Kotiäiti tahrottomien lattioiden, vitivalkoisten paitojen, kotona leivottujen pullien keskellä, yrittäen niillä hankkia arvonantoa ja kunnioitusta. "Ompelus / parsinneula / kudin / PUM / saippua / sanko / hankausjauhe / PUM / mehukeitto / silli / sula voi / PUM / sairaskäynti / PUM / päivällistauko..."

"Yksityisyrittäjä" rakkauden markkinoilla: tuhannesti halvennettu ja hyväksikäytetty. Mutta - kutsuuko kukaan Casanovaa kiertopalkinnoksi ?

Mukamasteatterin pantomiini
Minä sinä hän me te he. Tyttö
rooleineen. Poika rooleineen.
Mitä on roolien takana - ihmi-
nenkö?

Elina laulaa ja soittaa kita-
raa. "Tala inte om visor för
mig, låt visorna tala om dig."
Historian kirjat on kirjoitettu
spermalla, ei kuukautisverellä.
"Joka sivulla voitto, joka kym-
menes vuosi suurmies." Elina
esittää vaihtoehtoisen luomis-
kertomuksen Impi Ilmattaresta.
Mikä onkaan totuus miehen kyl-
kiluusta?

"Olen ainutlaatuinen nainen /
ja ainutlaatuisen rooliin / mi-
nä melkein tukehduin / Nyt
uutta tanssia tanssin / punon
seittiä kestävä / tie uusi ai-
van / minua hiukan jännittää."
Taputusten myrsky.

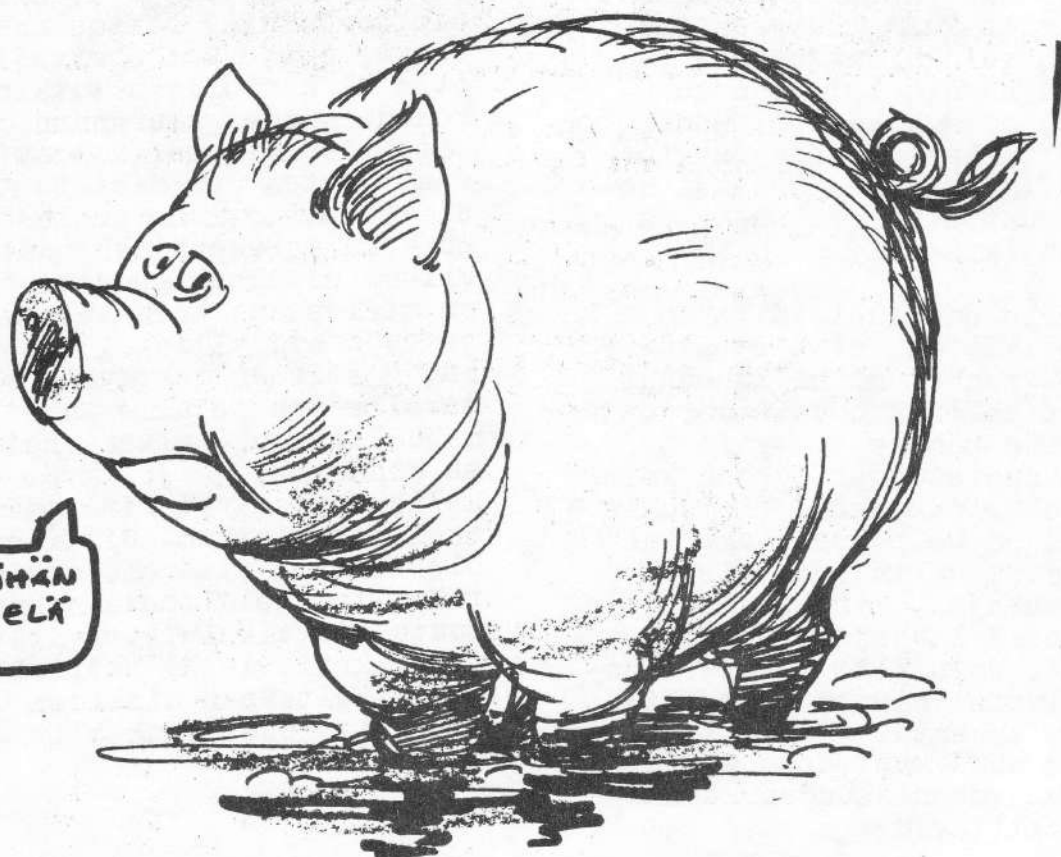
"Nainen on pitkämielinen, nainen
ei etsi omaansa, ei muista kär-
simäänsä pahaa. Kaikki se kärsii,
kaikki se toivoo."

Kabareeryhmä ja sovinistikuoro
Ilonpilaajat vauhdissa. Kimmoi-
sa kinkku Sonja O. joka etsii
itseään. Miesten ehdoilla hui-
pulle päässyt Marketta - näin ka-
vereiden kesken Markku vaan. Ro-
manttinen pikku morsian, joka
pyytää: "Ota ja omista / pois et
päästää mua saa / Ota mut kiinni/
ja vie vaikka lukkojen taa /
säännöt voit sanella niin / kat-
so mä en vieraisiin."

Elina! Elina! Noitalaulu! Rytmii-
kästä taputusta ja huutoa. Ja
Elina tulee vielä kerran. "Se on
noita / se on noita / näin sa-
noo kirkonmies / Painjaisessa
hirveässä / uskoin lopulta itse-
kin / olen noita / olen noita."

Ilmapallot pomppivat pöydästä
toiseen. Kaikki tulevat lattial-
le tanssimaan ja iso sisaruspii-
ri kiertää salia käsi kädessä.
Järkkäritkin uskaltavat jo hy-
myillä loppuillasta.

K

MITENKÖHÄN
TÄSSÄ VIELÄ
KÄY?

Hyvään ja pahaan tiedon puu

Olipa kerran vanha mies. Hän hoiti työkseen suurta puutarhaa ja hoivasi erityisen tarkasti suurta omenapuuta, joka kasvoi aivan hänen kotimökkinsä vieressä. Keväisin ukko huolellisesti leikkasi puusta pois kaikki kuolleet oksat, jotta se kukoistaisi ja tuottaisi runsaan sadon. Mutta eräänä talvena omenapuun ydin olikin lahonnut, ja sen puutarhurimme totesi vasta pudotessaan puunsa latvasta puristaen paksua, tukevannäköistä mutta petollisesti katkennutta oksaa hyppysissään.

Tämä vertaus antaa miettimisen aihetta, kun pohditaan nykyistä tutkintovaatimusten uudistamisprosessiamme. Olemme jääneet jonkinlaisen "tieteellisen kosmetologian" tasolle: olemassaolevaa runkoa ei uusita kunnolla vaan tyydytään vain hiomaan sitä paremman näköiseksi. Tuntuu siltä, että kukaan ei ehdi/pysty tarkastelemaan tutkintovaatimusten muodostamaa kokonaisuutta kriittisesti ja objektiivisesti.

Kaikella edelläolevalla en tahdo väittää, että tutkimomme "runko" olisi lahonnut, vaan pikemminkin väittää, että pidemmän päälle tyytyminen pikku-uudistusten tekoon koituu kohtalokkaaksi. Tietenkin on paljon helpompaa takertua yksityiskohtiin (moittia yhtä luentosarjaa, kirjaa jne) kuin kehitellä laajoja muutostyksiä. Toisaalta vähäisin reformeinkin voidaan opiskelijoilta vähentää turhaa työtä, vaikka nämä muutokset eivät olekaan kokonaisuuden kannalta merkittäviä.

Miten sitten olisi vältettävissä uhkaava taipumus unohtaa kokonaisuus ja keskittyä pikkuasioihin? Laitos on esittänyt, että yksi opettajista ottaisi kontolleen tutkintokokonaisuuden seurannan ja kehittämisen. Samalla tutkintovaatimusten uusimisesta tulisi ympärivuotinen prosessi eikä vain jokakeväinen muutaman viikon pituinen spurtti. Tämä on mielestäni kannatettavaa ja myös hyödyllistä, jos tähän vaativaan tehtävään valittavalle opettajalle annetaan mahdollisuus (=aikaa) hoitaa se kunnolla, ja jos myös opiskelijat pystyvät lisäämään osallistumistaan. Silti ei ole varmaa, että em. uudistuksilla vielä saadaan suuria muutoksia aikaan; tarvitaan myös (kriittistä) aktiivisuutta ja laitoksen sisäisen demokratian edelleenkehittämistä.

Tärkeää olisi myös seurata yhteiskunnan ja teknologian kehitystä entistä tarkemmin ja pohtia, mitä uusia vaatimuksia ne asettavat kirjastonhoitajakoulutukselle, jos ja kun kirjastoja pyritään kehittämään yhä tehokkaammiksi kunnallisiksi tietopalvelukeskuksiksi. Mielestäni mm. seuraavia aiheita olisi syytä jatkossa käsitellä enemmän: aineiston valintaa, aikuiskasvatusta (käyttäjäkoulutuksen tehostaminen!), kulttuuriteorioiden esittelyä ja hakujärjestelmien analyysiä. Siihen, minkä asioiden käsittelyä tulisi vähentää, en tässä puutu - aiheesta on kirjoitettu paljon aiemmissa Asiasanoissa.

KULUNEEN KEVÄÄN KOLTTOSET ELI MITÄ SAATIIN AIKAAN?

Viime syksynä kuuli leikillisiä (toivottavasti) kommentteja, joiden mukaan UDK:n tärkein päämäärä on tutkinnon vaikeuttaminen = "tavallisen" opiskelijan kiusaaminen. Tulkoon nyt vielä kerran todettua, että tähän ei koskaan ole pyritty. Tieteemme tieteellisyyden (=tehokkuuden) parantaminen ja opiskelijalla luetettavan kirjakasan kasvataminen ovat kaksi eri asiaa. Paljon tarmoa on uhrattu, jotta "kuolleita oksia", mielestämme vähemmän tärkeitä/turhia luentoja ja kirjoja saataisiin poistettua. Tässä tulee ongelmaksi tutkintokokonaisuuden

(pakollinen) haarautuminen mandaattialueiksi. Ne ovat tavallaan opettajien reviiirejä, joille toiset eivät saa tunkeutua. Onhan toki rumaa sahata poikki oksaa, jolla toinen istuu, mutta entä jos se pian katkeaa muutenkin? Lisäprobleema on, että opettajat tuntevat toistensa opetusalueita melko heikosti - edes kykyä kritiikkiin ei kovin paljoa ole.

Kun silmäilee ensi vuoden tutkintovaatimuksia toteaa ensiksi sen, että tentittävien kirjojen määrä on reilusti vähentynyt. Tämä ei kuitenkaan merkitse (välttämättä) tutkinnon kevenymistä; harjoitustöitä on nimittäin painotettu aiempaa enemmän. Tällä pyritään opiskelijoiden aktivoimiseen sekä siihen, että me entistä paremmin pystyisimme tekemään itsenäistä (tutkimus)työtä ja toisaalta myös työskentelemään ryhmissä tehokkaasti. Luulisin, ettei tällaista muutosta vastusta kukaan; kyllä niitä tenttikirjoja yhä jäi kylläksi asti.